

Η αντικειμενικότητα των συγγραφέων της Αγίας Γραφής προϋποθέτει για το αλάθητό της

Κάποια από τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν το ύφος συγγραφής ενός ιστορικού ή γενικότερα ενός συγγραφέα μιας ιστορικής αφήγησης, είναι η βεβαιότητα με την οποία αναφέρεται στα γεγονότα που περιγράφει αλλά και η επιβεβαίωση των γραπτών του αναφορών με την τοποθέτηση μέσα στην ιστορική του αφήγηση, ενός πλήθους αυτοπτών μαρτύρων. Εάν δε, ο ιστορικός συγγραφέας είναι σύγχρονος των γεγονότων που καταγράφει, τότε η μαρτυρία του έχει μεγαλύτερη ισχύ, αφού σε περίπτωση παραποίησης της ιστορικής πραγματικότητας, οι σύγχρονοί του μπορούν σχετικά εύκολα να διαψεύσουν τα γραπτά του. Μέσα από τη μελέτη της Αγίας Γραφής, φαίνεται ότι τα παραπάνω χαρακτηριστικά, που διέπουν τον συγγραφέα μιας ιστορικής αφήγησης, ισχύουν και για τους συγγραφείς της Αγίας Γραφής.

Καταρχήν, οι συγγραφείς της Αγίας Γραφής είναι περίπου 40 διαφορετικά πρόσωπα που έζησαν σε διαφορετικές εποχές, σε ένα χρονικό εύρος που καλύπτει περίπου 1.500 χρόνια, σε διαφορετικές συνθήκες, κάποτε σε διαφορετικές τοποθεσίες και γενικότερα σε διαφορετικά κοινωνικοπολιτικά πλαίσια. Είναι λοιπόν αξιοθαύμαστο και αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι το τελικό έργο, η Αγία Γραφή, προέκυψε ένα **ομοιογενές** βιβλίο διότι ενώ αποτελείται από 66 διαφορετικά βιβλία, η αίσθηση που δίνει η ανάγνωσή της είναι ότι πρόκειται συνεχώς για ανάγνωση ενός και μόνο βιβλίου. Επιπλέον, δεν υπάρχει καμία αντίφαση στα λεγόμενα μεταξύ των διαφόρων συγγραφέων και τέλος, όπως είδαμε σε προηγούμενα άρθρα¹, οι επιστήμες της Ιστορίας και της Αρχαιολογίας αποδεικνύουν ότι δεν υπάρχει καμία λανθασμένη ιστορική ή γεωγραφική αναφορά μέσα στην Αγία Γραφή.

Επειδή όμως στην εισαγωγή αναφερθήκαμε στο *ύφος* της συγγραφής, ας δούμε κάποια χαρακτηριστικά, μέσα από τα οποία φαίνεται η **ελικρίνεια** και η **αντικειμενικότητα** που διέπει τα γραπτά κείμενα.

Οι συγγραφείς δεν διστάζουν να αναφέρουν στιγμές αδυναμίας καθώς και ελαττώματα των πρωταγωνιστών των αφηγήσεων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν:

- Ο **Νώε**, που ενώ αναφέρεται ως άνδρας δίκαιος και τέλειος, η Γραφή φανερώνει και μια στιγμή αδυναμίας του (Γένεσις θ' 20-21).
- Ο μεγάλος ηγέτης **Μωϋσής**, ο οποίος αναφέρεται ως «βραδύστομος και βραδύγλωσσος» (Εξοδος δ' 10).

---

¹ Πρόκειται για άρθρα της ιστοσελίδας www.christianity-science.gr

- Ο ένδοξος βασιλιάς **Δαβίδ**, που διέπραξε μοιχεία και φόνο και ελέγχθηκε από τον προφήτη Νάθαν (Β' Σαμουήλ ια' & ιβ').
- Ολόκληρος ο **λαός Ισραήλ**, ο οποίος ενώ αναφέρεται ως ο εκλεκτός λαός του Θεού, η Γραφή δεν κρύβει τις αμαρτίες και την επαναλαμβανόμενη αποστασία του από το θέλημα του Θεού.
- Ο **απόστολος Πέτρος**, ο οποίος σε μια στιγμή αδυναμίας αρνήθηκε τον Κύριο Του (Μάρκος ιδ' 66-72).
- Η αδυναμία των μαθητών όταν συνελήφθη ο Ιησούς Χριστός. Αντί οι συγγραφείς των ευαγγελίων να τους παρουσιάσουν ως θαρραλέους υπερασπιστές του διδασκάλου τους, δεν διστάζουν να καταγράψουν αυτό που πραγματικά συνέβη, δηλαδή την αδυναμία των μαθητών οι οποίοι την ώρα του κινδύνου φοβούνται και σκορπίζονται εγκαταλείποντας τον διδάσκαλό τους.

Ιδιαίτερη αξιοπιστία στα κείμενα ως αληθή, προσδίδει η παρουσία πλήθους **αυτοπτών μαρτύρων** στα εκάστοτε γεγονότα, κάποιιοι από τους οποίους είναι και οι ίδιοι οι συγγραφείς. Ειδικά όσον αφορά την Καινή Διαθήκη, αυτό φαίνεται σε πολλά σημεία (βλ. Λουκάς α' 1-4, Ιωάννης ιθ' 35, Ιωάννης κα' 24, Πράξεις α' 1-3, Πράξεις β' 22, Πράξεις κς' 24-26, Β' Πέτρου α' 16, Α' Ιωάννου α' 1-3). Η παρουσία των αυτοπτών μαρτύρων αποτελεί ισχυρή ένδειξη ότι τα περιγραφόμενα γεγονότα είναι απολύτως αληθή. Στα προηγούμενα άρθρα είδαμε επίσης ότι τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης γράφτηκαν και κυκλοφόρησαν ευρέως μέσα στον 1^ο αιώνα και συγκεκριμένα πριν φύγει από τη ζωή η γενιά των ανθρώπων εκείνων που έζησαν κατά την περίοδο κατά την οποία και έλαβαν χώρα τα εν λόγω γεγονότα. Αυτό σημαίνει ότι τα κείμενα της Καινής Διαθήκης, αν δεν περιέγραφαν απολύτως αληθή γεγονότα, θα ήταν σοβαρά εκτεθειμένα με τόσο απρόσεκτο τρόπο σε πιθανή διάψευση από τους συγχρόνους τους και σε κατακραυγή για ψευδείς αναφορές, ακριβώς εξαιτίας της τοποθέτησης πλήθους αυτοπτών μαρτύρων στα διάφορα γεγονότα (π.χ. πολλαπλασιασμός των άρτων, ανάσταση Λαζάρου, ανάσταση του γιου της χήρας στη Ναϊν κ.ά.).

Ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο είναι το γεγονός ότι οι συγγραφείς των Ευαγγελίων δεν διστάζουν να παραθέσουν ακόμα και τα πιο δύσκολα και δυσνόητα σημεία της διδασκαλίας του Χριστού. Πρόκειται για διδασκαλίες τις οποίες ακόμα και οι ίδιοι είτε δυσκολεύτηκαν προς ώραν να τις κατανοήσουν και να τις αποδεχθούν, είτε ακόμη και σκανδαλίστηκαν ακούγοντάς τις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το απόσπασμα στο 6^ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου, στο οποίο ο Κύριος, αναφερόμενος στη Θεία Κοινωνία, λέει ότι όποιος τρώγει τη σάρκα Μου και πίνει το αίμα Μου έχει αιώνια ζωή. Πολλοί από τους μαθητές του² θεώρησαν πολύ σκληρά τα λόγια αυτά και *εστράφησαν εις τα οπίσω*, επειδή σκανδαλίστηκαν. Άλλα παραδείγματα είναι από το Ματθαίο ιθ' 10 και από το Μάρκο θ' 43-48. Οι Ευαγγελιστές λοιπόν δεν έχουν πρόθεση να αποκρύψουν ούτε να εξωραϊσουν τη διδασκαλία του

² Κανείς όμως από τους δώδεκα!

Χριστού. Και οι τέσσερις παραθέτουν τα λεγόμενά Του όπως ελέχθησαν στην πραγματικότητα και χωρίς καμία διαφωνία μεταξύ των γραπτών τους.

Επίσης δεν γίνεται καμία προσπάθεια, από τους Ευαγγελιστές, απόκρυψης των κατηγοριών που κατά καιρούς δέχθηκε ο διδάσκαλός Του, όπως για παράδειγμα ότι παραβαίνει το Σάββατο, ή ότι δεν ενεργεί θαύματα με τη δύναμη του Θεού κ.ά. Το κύρος και η αξιοπιστία του προσώπου του Ιησού Χριστού αλλά και η βεβαιότητα ότι Αυτός είναι ο Μεσσίας και είναι ο Υιός του Θεού, δεν μπορούν να σπιλωθούν από καμία κατηγορία των εναντίων Του. Για άλλη μια φορά οι Ευαγγελιστές καταγράφουν **ιστορία**, δηλαδή τα γεγονότα και τους διαλόγους όπως έγιναν στην πραγματικότητα, χωρίς να παραλείπουν ή να καλλωπίζουν τα σημεία στα οποία πιθανόν να πλήττεται το πρόσωπο του διδασκάλου τους.

Από όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι διαβάζοντας κανείς την Αγία Γραφή, δεν διαβάζει ένα αμιγώς θεολογικό βιβλίο αλλά ένα **ιστορικό** βιβλίο με θεολογικές αναφορές. Από τις τελευταίες αρχαιολογικές και επιστημονικές ανακαλύψεις φανερώνεται ότι η Αγία Γραφή δεν λανθάνει όταν χρειαστεί να κάνει κάποια ιστορική-γεωγραφική αναφορά ή κάποια αναφορά που να εμπίπτει στο πεδίο της επιστήμης, και από το ύφος του κειμένου διαφαίνεται η ειλικρίνεια και η αντικειμενικότητα που διέπει τους συγγραφείς οι οποίοι τοποθέτησαν πολύ ψηλά τον πήχυ της αντικειμενικότητας και της αξιοπιστίας θέλοντας εξ αρχής να φανερώσουν την πρόθεσή τους ότι όσα γράφουν είναι αληθή.

Όλα τα παραπάνω μας προϊδεάζουν σχετικά με την Αγία Γραφή ότι πρόκειται για ένα βιβλίο **αλάθητο**, όχι όμως επειδή οι συγγραφείς του θέλησαν να πουν την αλήθεια χωρίς λάθη. Αυτό όντως ισχύει αλλά αποτελεί απλά μια ένδειξη για το αλάθητο, και αυτές τις ενδείξεις παραθέτουμε σε αυτό το άρθρο. Το αλάθητο της Αγίας Γραφής δεν στηρίζεται απλά στην ειλικρινή πρόθεση αντικειμενικών συγγραφέων, διότι ο άνθρωπος από τη φύση του δεν μπορεί να αποφύγει το να διαπράξει έστω και ένα μικρό λάθος. Το αλάθητο της Αγίας Γραφής προκύπτει από το γεγονός ότι είναι ένα βιβλίο **θεόπνευστο**, δηλαδή γραμμένο με έμπνευση και καθοδήγηση λέξη προς λέξη από τον ίδιο τον Θεό. Και ο χαρακτήρας του Θεού, που εκφράζεται μέσα από το εδάφιο «έστω ο Θεός **αληθής**» (Ρωμ. γ' 4), δηλαδή το γεγονός ότι ο Θεός είναι αληθής και δεν λανθάνει, είναι αυτό το οποίο εγγυάται το αλάθητο της Αγίας Γραφής.

A. Ηλιόπουλος